

3. Korrika.

Korrikako furgonetakoek lorik egiten dute?

Korrikaren 3. edizioa 1983ko abenduaren 3an hasi zen Baionan, eta, 1.960 km egin ostean, Bilbon amaitu zen, abenduaren 11n, "Euskaraz eta kitto" lelopean. Omendua Gabriel Aresti euskal idazle eta poeta izan zen. Edizio hartan, Egan taldearen erritmo pean joan ziren lasterka.

Aurreko podcastean, kontatu nizuen bigarren edizioko Korrikak erlojurekin borrokan bukatu zuela, 4 orduko atzerapenaz iritsi zen-eta. Hura izan zen gairitu beharreko beste hesietako bat, eta 3. Korrikak konponbide zehatza eman nahi izan zion arazoari, denbora oso-osoz zehatz neurtuta. Antolatzaileak konturatu ziren kalkuluak doitasunez egin behar zirela, eta lasterketa agindutako ordutegian heltzea bilakatu zen helburu nagusia. Dena arreta handiz gainbegiratu zen, eta herri batzuetara, Gasteiza kasu, uste baino arinago ailegatu ziren. Orduan ohartu ziren jende-kopuruak lasterketaren erritmoa azkartu edo mantsotu egiten zuela; adibidez, Gasteiztik irteetan, aurrerapena atzerapen bilakatu zen, nahiz eta ondoren errepide zurian berreskuratu ziren galdutako minutuak.

Jakina da Korrika hasten denetik amaitzen den arte ez dela gelditzen, eta gaur beste mito bat argituko dugu: furgonetako gidariak lorik egiten du? Lasai, gidariari ez diogu bizigarririk ematen; gero, ordu luzez gidatu behar du, eta ez dugu ezbeharririk nahi. Orain jakinaraziko dizuedan sekretua urte askoan eduki dugu sekretupean AEKn, eta fidatzen naiz ez duzuela lau haizeetara zabalduko. Hona hemen: lasterketan zehar, bi furgoneta egon ohi dira. Hara! Azkenean esan dut.

Lasterketan, bi furgoneta horiek txandaka ibiltzen dira, eta 14 orduz gidatu ostean, erreleboa egiten da. Euskal Herri osoan lagun ugari daude, Korrikan gidatu eta gero, beren etxea uzten digutenak. Askotan, txanda egin ostean, herri batera iritsi eta han afaria eta lotarako tokia lagatzen dizkiete. Normalean, furgonetako jendeak ezagutzen ez duen norbait izaten da.

Ondoko istorioa Tuteran gertatu zen, bertako euskaltzale batek bere aterpea utzi zienean. Furgonetakoek bere txanda bukatuta, denak batu eta Tuterara joan ziren autoz. Mokadutxo bat egin, dutxatu eta lo-kuluxka egin ondoren, lasterketarekin berriro bat egitea zuten asmoa. Horrelaxe egin zuten, hasieran. Dena ohi bezala joan zen, harik eta gidaria autora hurbildu eta atea irekitzeko giltza falta zitzaioala konturatu zen arte. Antza, Korrikaren sindromeak jota, giltzak Tuterako aterpean utziak zituen. Gainera, ez ziren euskaltzale haren izenaz gogoratzen, ezta etxearen helbideaz ere... Tuteran denbora luzez ibili omen ziren lagun anonimoaren bila.

Gaurkoz ez naiz gehiago luzatuko; hurrengo podcastean, Gasteizko zenbait irakasleen gose-grebaz mintzatuko natzaizue. Zer pasatu ote zitzaien? Idazlanen gehiegizko lan-karga? Ikasleek ez zieten euskaraz hitz egiten? Erantzuna hurrengo atalean izango duzue; bitartean, txintxoak izan. Agur, eta ondo izan!